

ΡΑΒΒΙ, χάρη!

—Έτσι ειρωνικά χαιρέτησε μιά μέρα τὸ Χριστὸ ἕνας κακο-ντυμένος διαβάτης, πὸν τὸν συνάντησε στὴν ἄσρη τοῦ δάσους Βεσθαγέ, ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσό-λιμα. Ὁ διαβάτης αὐτὸς ἦταν ψηλὸς, ἀδύνατος καὶ εἶχε δασύ-τραχα γένεια καὶ μακριὰ κατὰ-μαυρα μαλλιά. Τὰ μάτια του σπαθολοῦσαν καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀγριεμένο. Φαινότανε πλὴν ταραγμένος.

Τὸ περασμένο βράδυ εἶχε διανυκτερεύσει μέσα τὸ δάσος Βεσθαγέ, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ξυπνήσῃ πρωί—πρωί καὶ νὰ πα-ραμονεύῃ τὸ πέρασμα τοῦ Χρι-στοῦ μὲ τὸὺς μαθητὰς του. Εἶχε μάθει πὼς τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ Ἰησοῦς θὰ ἔμπαινε στὰ Ἱεροσόλιμα καὶ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ξεκάνῃ, γιατί ἡ διδασκαλία του, ὅχι μόνον ἦταν ἀντίθετη μὲ τὶς ἀρχές του, ἀλλὰ καὶ προδιέθετε ἀσχημα τοὺς κατοίκους τῆς Παλαι-στίνης ἐναντίον τῶν Ἰησοῦν.

Εὐδιάβητα σιγαὰ τὰ λόγια ποὺ δίδασκε ὁ Χριστὸς στὰ πλῆθη, καθὼς καὶ τὰ διάφορα θαύματά του, δὲν μπορούσε λοιπὸν ν' ἀκούῃ περὶ νὰ γίνεται διαρκῶς λόγος γι' αὐτόν. Μονόχα μὲ τὸ δικό του ὄνομα ἤθελε γὰρ νὰ κἀνὸν ὁ κόσμος.

Ἡ φιλοδοξία του αὐτὴ τὸν εἶχε ἀποτυφλώσει καὶ γι' αὐτὸ ἀπο-φάσισε τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, ὅταν τὸν συνάντησε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, τὸν πλησίασε καὶ μ' ἕνα ειρωνικὸ μειδίαμα στ' ἀρι-στερά ἀπὸ λύσσα χεῖλή του, τοῦ εἶπε :

—Ραββί, χάρη!

Ὁ Χριστὸς τὸν ἐξότταξε κατὰματα μὲ τὸ γλυκὸ καὶ θεῖο βλέμ-μα του. Κατάλαβε αἰμέσως πὼς εἶχε μπροστά του κάποιον πρόδοτο ἀποπλαγημένο ἀπ' τὸ ποτάμι του.

—Καὶ πὼς τὸ ξέρεις, καλέ μου ἄνθρωπε, πὼς ἐγὼ εἶμαι ὁ δι-δάσκαλος; τὸν ἐρώτησε.

Τὸ ἀγριεμένο πρόσωπο τοῦ κοινωλασμένου Ἰησοῦ γαλίηνεψε τότε ξαφνικά. Μιά γλυκερὰ ἔκφρασι ἀπλόθηκε γύρω ἀπ' τὰ χεῖρά του. Τὰ μάτια του ἐστασίαζε καρφώθρην ἐπάνω στὸν Ναζω-ραῖο. Κάθε ἄγριο ἐνοῦστο εἶχε ναρκοθετῆ μέσα στὴν ψυχὴ του. Ἡ θεία μορφή του Ἰησοῦ εἶχε γαλίηνεψῆ τὴν τρικυμία τῆς ἐκδικήσε-ως στὴν ἁμαρτωλὴ ψυχὴ του. Ὁ ὑπερλατρεπὸς φωτοστέρματος τοῦ Ραββί εἶχε σκορπίσει στὴν καρδιά του κακούργου τὸ ἀνεξίτηστο φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς μετα-νοίας...

***

Ὁ Χριστὸς ἀντιλήθη αἰμέ-σως τὴν ψυχικὴ μεταβολὴ τοῦ συνομιλητοῦ του, πὸν τὸν εἶχαν ἀποσοβολομένο τὰ θεῖα λόγια του. Θέλοντας λοιπὸν νὰ ικανο-ποίησῃ στοὺς μαθητὰς του τὴ μεγάλη ἐπιθυσί του ἐπὶ τῶν ἀν-θρώπων, εἶπε στὸ Ἰησοῦ :

—Γιὰ νὰ εἶσαι, καλέ μου ἄνθρωπε, τέτοια ὄρα ἐδῶ ὀ-φθαλμικός, μεγάλο κακὸ σκοπεύ-εις νὰ κάνεις! Πές μου, σ' ἐ-ξορκίζω στ' ὄνομα τοῦ Μεγάλου μου Πατέρα, πὸν θέλει νὰ σκοτώσῃς καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τὸν παραδώσω αἰμέσως, γιὰ νὰ ἐκ-νοστήσῃς τὸ πάθος σου.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάν-τησε :

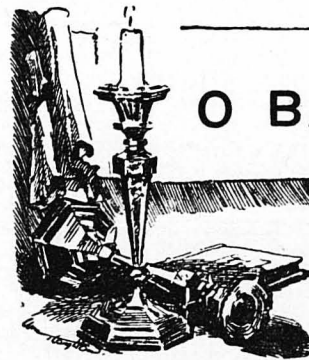
—Ἐκείνουν ποὺ κηρύττει τὴν Ἀλήθεια στοὺς ἀνθρώπους ἐξό-πεναν νὰ...

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ συνε-χίσῃ. Ἐπεσε αἰμέσως γονατι-στός στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὰ καταριλῆ, μὲ δα-κρυσιμένα μάτια. Ἐχρνε δάκρυα μετανοίας!...

Ὁ ἀνεξίτητος Ἰησοῦς τὸν εὐσπλαχνίστηκε καὶ τοῦ εἶπε :

—Σήνω, σήνω ἐπάνω! Ἡ μετάνοιά σου εἶνε ἀρεστὴ γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσω! Σήνω καὶ πές μου τ' ὄνομά σου. Θέλω νὰ τὸ ξέρω, γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσω μιά μέρα ἀπὸ τὰ ἁμαρτημά σου ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου καὶ τῶν ἀνθρώπων...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡ. MARTINI

Ο ΒΑΡΡΑΒΑΣ

Ὁ μεταμελημένος κακούργος σπρώχθηκε τότε καὶ μὲ βουρκω-μένα μάτια ἀποκρίθηκε :

—Εἶμαι ὁ ληστής Βαρρα-βάς!... καὶ κατέβασε ταπεινὰ τὸ κεφάλι του.

Οἱ μαθηταὶ κύταζαν τρομαγ-μένοι τὸ Διδάσκαλό τους, μὴν ἔκριναν τὸ φοβερὸ ὄνομα τοῦ φημισμένου κακούργου. Ὁ Χρι-στός ὅμως, χωρὶς νὰ ταραχτῆ καθόλου, γύρισε πρὸς τὸν ληστὴ

καὶ τοῦ εἶπε :

—Βαρραβάς, ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ θ' ἀκολουθήσῃς τὸν ἴδιον δρό-μο ποὺ θὰ πάρω καὶ ἐγώ, ὡς ὅτου νὰ φτάσω στὸν Πατέρα μου!...

***

Ἐπέρασαν μερκεὶς ἡμέρες...

Ὁ Βαρραβάς, ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦσε νὰ κρύβεται καὶ ν' ἀπο-φεύγῃ τὰ κατοικημένα μέρη γιὰ νὰ μὴ τὸν συλλάβουν, ἐνοιώθε μιά ἀνεξήγητη δύναμι νὰ τὸν σπρώχνῃ στὸν ἴδιον δρόμο ποὺ εἶχε ἀκο-λουθήσει καὶ ὁ ὀραῖος Ναζωραῖος μὲ τοὺς μαθητὰς του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἕνα πλὸν παράξενον ὄνειρο τάραιε τὸν ὄπνο του. Εἶδε πὼς εἶχε σκοτώσει τὸν Ραββί καὶ πὼς τὸν ἔθαψε κάτω ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ μεγάλου πέτρου. Μετὰ τὸ ἔργλημά του ἀπομαρῆνθη-κε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα σιδεντρο, ἀπ' ὅπου ἐκίτταζε τρομαγ-μένος μὴπως τὸν παρακολούθοῦσε κανένας. Τότε ὅμως εἶδε κατὰ-πλευρὰς στὸ μέρος ποὺ εἶχε θάψῃ τὸ θῆμα του, δύο ἀγγέλους ποὺ κηροῦσαν ἕνα βλόχρως στέμια μὲ τὰ χεῖρά τους...

Ἀπὸ τὸν τρόμο του, ὁ Βαρραβάς ξιτάνησε ξαφνιασμένος.

—Κάποιο μεγάλο κακὸ θὰ συνέβῃ στὸν Ραββί!... ψάθυσε.

Ἐνοιώσε τότε μιά θλιθερὴ ἀγόνι καὶ πλημμυρίξῃ τὴν καρδιά του. Ἡ ψυχὴ του, ἀπὸ τὸ παράξενον ἔκνειον ὄνειρο, εἶχε σπυριθεῖ.

Ἀγαποῦσε περὶ τὸν Ραββί καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάθῃ κανένα κακὸ.

Καὶ ξεκίνησε, ἀδιαφοροῦντας περὶ γιὰ τὴν ἀσφάλειά του, γιὰ νὰ μάθῃ μὲ κάθε τρόπο τί εἶχε ἀπογίνῃ ὁ Ραββί.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ προχωρήσῃ, ὅταν ἔξαφνα ἕνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα τὸν περικύκλωσε καὶ τὸν συνέλαβε.

Κι' ἔτσι, ὁ Βαρραβάς ἀκολούθησε τὸν μοιραῖο δρόμο, ποὺ τοῦ εἶχε προφητεῖαι Ἐκεῖνος, τὸ δρόμο τοῦ Παραδείσου.

***

Πάνω στὸν Γολγοθὰ εἶνε σημεῖνοι τρεῖς ξύλινοι σταυροί.

Στὸν μεσαῖο βρισκόταν κρεμασμένος ὁ Χριστὸς, ὁ μοναχοκύριος τῆς Παρθένου. Δεξιά του καὶ ἀριστερά του εἶχαν κρεμασθεῖ τοὺς δύο ληστὰς. Σὲ μιὰ στιγμῆ, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, γυρίζοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὸν Κύριον, τοῦ λέει γλυκαστικά :

—Ἄν πραγματικά εἶσαι Θε-ός, σῶσε μας ἀπὸ τὰ μαρτύριά μας! Τί Θεὸς εἶσαι σὺ, ἀφοῦ δὲν μπορείς νὰ σῶσῃς οὔτε τὸν ἐαυ-τό σου!...

Ὁ Χριστὸς, χωρὶς ν' ἀπαν-τήσῃ, γύρισε λυπημένος τὸ πρό-σωπό του πρὸς τὸ δεξιά. Τότε ἄκουσε τὸν ἄλλο σταυρωμένο κα-τάδοξο ν' ἀπαντῆ στὸν πρῶτο :

—Ἐἶνε ἁμαρτία, ἄνθρωπε, νὰ βλαστημῆς ἔτσι τὸ Γυὸ τοῦ Θεοῦ!...

Καὶ καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ δεύτερος ληστής, μιὰ ἀ-γωνία πένθιμη ζωγραφίζοταν στὸ πρόσωπό του καὶ δάκρυα πόνου κίλυσαν ἀπ' τὰ μάτια του.

Ὁ ληστής αὐτὸς ἦταν ὁ Βαρ-ραβάς. Ὁ Χριστὸς τὸν ἀναγνώ-ρισε αἰμέσως καὶ τοῦ εἶπε μὲ με-γάλη ἐγκαρτέρησι καὶ ἀνεξίκα-κία γιὰ τὸν βλάστημο ληστὴ :

—Ἀφῆσέ τον νὰ λήθῃ, ὅτι θέλει!...

Ὁ Βαρραβάς θρηθήθηκε τότε τὴν ὑπόθεσι ποὺ τοῦ εἶχε δοθεῖ ὁ Χριστὸς στὸ ἔσος τοῦ Βεσθα-γέ καὶ τοῦ εἶπε βεβαιτικά :

—Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅ-ταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου...

Καὶ ὁ Μεγάλος Ἐσταυρωμέ-νος, ποὺ εἶχε θαρῆσει τὴν ἀ-γλάνησι πίστι τοῦ Βαρραβά, τοῦ ἀπάντησε :

—Σοῦ ἔξωσάμισσι τὸν Πα-ράδεισο!...

Καὶ γέροντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ στήθος του, παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Μεγάλου τοῦ Πατέρα!...

Ὁ Δαιμονισμένος.